

Full diocesà

15 d'agost del 2021

15 d'agost:
Assumpció de
Maria en cos i
ànima al cel

«L'Assumpció» de Viladomat,
Seu de Manresa

«La dona posà al món un fill, un noi que ha de governar totes les nacions»

Assumpció de Maria

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

El santuari del temple de Déu que hi ha en el cel s'obrí, i dins el temple aparegué l'arca de l'aliança de Déu. Llavors aparegué en el cel un gran prodigi: una dona que tenia el sol per vestit, la lluna sota els peus i duia al cap una corona de dotze estrelles. Al mateix temps aparegué en el cel un altre prodigi: hi havia un gran drac rogenic, que tenia set caps i deu banyes. Als set caps duia set diademes, i la seva cua arrossegà la tercera part de les estrelles i les llançà a la terra. El drac s'aturà davant la dona per devorar-li el fill així que nasqués. La dona posà al món un fill, un noi que ha de governar totes les nacions amb el ceptre de ferro; el seu fill va ser endut cap a Déu i cap al seu setial, i la dona va fugir al desert, on Déu li havia preparat un lloc. Llavors vaig sentir al cel una veu que cridava amb tota la força: «Ara és l'hora de la victòria del nostre Déu, l'hora del seu poder i del seu Regne, i el seu Messies ja governa.»

(11,19a.12,1.3-6a.10ab)

Salm responsorial

Teniu la reina a la dreta,
vestida amb brocats d'or.

(44)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció dels morts: tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist. Cadascun al moment que li correspon: Crist el primer, després, a l'hora que ell vindrà, els qui són de Crist; a la fi, quan ell destituirà tota mena de sobirania, d'autoritat o de poder, com a coronament de tot, posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. Perquè ell ha de regnar fins que Déu haurà sotmès tots els enemics sota els seus peus. El darrer enemic destituït serà la Mort. Perquè l'Escriptura diu que tot ho ha posat sota els seus peus.

(15,20-27a)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà. Entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, el

nen saltà dins les seves entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.» Maria digué: «La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. Des d'ara totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles. El seu nom és sant, i l'amor que té als qui creuen en ell s'estén de generació en generació. Les obres del seu braç són potents: dispersa els homes de cor altiu, derroca els poderosos del soli i exalça els humils. Omple de béns els pobres, i els rics se'n tornen sense res. Ha protegit Israel, el seu servent, com ho havia promès als nostres pares; s'ha recordat del seu amor a Abraham i a la seva descendència per sempre.» Maria es quedà tres mesos amb ella, i després se'n tornà a casa seva.

(1,39-56)

«La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa. Des d'ara totes les generacions em diran benaurada, perquè el Totpoderós obra en mi meravelles»

El Magníficat

Carles Riera i Fonts, pvre.

Maria, la mare de Jesús, correspon a la salutació de la seva cosina Elisabet amb un himne de lloança i d'agraïment, el Magníficat.

Amb belles, profundes i senzilles paraules canta la grandesa de Déu —des del sentiment de petitesa d'ella—, la seva tendresa i misericòrdia, la seva exaltació dels humils i dels pobres.

Aquesta sublim epifania poètica és un reflex de l'ànima de la Mare de Déu, una ànima exultant, feliç, lluminosa. Els primers versets fan referència a experiències viscudes per ella, mentre que els altres narren gestes divines.

El cardenal Carlo M. Martini veia en l'al·lusió a la santedat del nom («el seu nom és sant») el poder de l'acció de Déu en Maria i l'acció de Déu en favor de la humanitat.

La noia de Natzaret, plena de gràcia, s'esplaià a cor què vols celebrant Déu, benigne i entranyable, que fa meravelles dins cada persona que creu, estima i espera.

Generació rere generació li diran benaurada, o sigui feliç, de bon auguri.

Aquest magnífic cant a la vida, compost amb textos de l'Antic Testament, és una proclamació de la bondat de Déu envers el seu poble.

Sancta Maria, ora pro nobis!

La imatge

L'Assumpció de la Verge Maria s'inscriu en les obres assenyalades de Déu en la Noia de Natzaret; arreu l'obra de Déu és contemplada com a Misteri, sense paraules per a ser descrita.

Del trànsit al final de la vida de Maria no en sabem res; però la comunitat cristiana al llarg dels segles, també en la nostra cultura, ha entès la Dormició, que esdevingué declaració dogmàtica en 1950.

L'Assumpció de Maria (1516). Ticià

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

16 dilluns

—Sant Roc de Montpeller
Jt 2,11-19/Salm 105/Mt 19,16-22

17 dimarts

—Sant Jacint de Polònia
—Sant Isaac, patriarca
Jt 6,11-24a/Salm 84/ Mt 19,23-30

18 dimecres

—Santa Helena, emperadriu
Jt 9,6-15/Salm 20/Mt 20,1-16

19 dijous

—Sant Magí, eremita mr.
—Santa Sara
—Sant Joan Eudes, prev.
Jt 11,29-39a/Salm 39/Mt 22,1-14

20 divendres

—Sant Bernat de Claravall, abat cistercenc i dr.
Rt 1,1-2a.3-6.14b-16.22/Salm 145/
Mt 22,34-40

21 dissabte

—Sant Pius X, papa
Rt 2,1-3.8-11;4,13-17/Salm 127/
Mt 23,1-12

22 diumenge XXI de durant l'any/ Cicle B

—La Mare de Déu Reina
Js 24,1-2a.15-17.18b/Salm 33/Ef
5,21-32/Jo 6,60-69

Carta apostòlica «Candor lucis aeternae» (3) Sant Pare Francesc

Dante, cantor del desig humà

Dante Alighieri sap llegir el cor humà en profunditat, i en tothom, àdhuc en les figures més abjectes i inquietants, sap descobrir-hi una espurna de desig per aconseguir una mica de felicitat, una plenitud de vida. S'atura a escoltar les ànimes que troba, dialoga amb elles, les interroga per identificar-se i participar en els seus turments o en la seva felicitat. El poeta, partint de la seva condició personal, es converteix així en intèrpret del desig.

L'itinerari de Dante, particularment el que il·lustra la *Divina comèdia*, és realment el del desig, de la necessitat profunda i interior de canviar la vida per aconseguir la felicitat i d'aquesta manera mostrar el camí a aquells que estan, com ell, en una «selva obscura» i han perdut «el recte camí».

Poeta de la misericòrdia de Déu i de la llibertat humana

No es tracta d'un camí il·lusori o utòpic, sinó real i possible, del qual tothom pot formar part, perquè la misericòrdia de Déu sempre ofereix la possibilitat de canviar, convertir-se, trobar-se i trobar el camí cap a la felicitat. En aquest sentit, hi ha episodis i personatges significatius de la *Comèdia* que demostren que ningú a la terra no està exclòs d'aquest camí.

Dante esdevé paladí de la dignitat de tot ésser humà i de la llibertat com a condició fonamental tant de les opcions vitals com de la mateixa fe. El destí etern de l'home, suggereix l'Alighieri, narrant-nos les històries de tants personatges, il·lustres o poc coneguts, depèn

de les seves eleccions, de la seva llibertat. Fins i tot els gestos quotidians i aparentment insignificants tenen un abast que va més enllà del temps, projectat vers la dimensió eterna. El do més gran que Déu ha donat a l'home perquè pugui assolir el seu destí final és precisament la llibertat.

Però la llibertat, ens recorda Dante Alighieri, no és un fi en si mateix, sinó una condició ascendent contínua, i el viatge pels tres regnes ens il·lustra d'una manera plàstica precisament aquesta ascensió a tocar el cel, fins a arribar a la plena felicitat. La llibertat dels qui creuen en Déu com a pare misericordiós només se'ls pot confiar en l'oració, i això no els perjudica en absolut, al contrari, els enforteix.

